

[Ingerlise Koefoed]

Inger Harms gjorde, opfordre til, at man sætter handling bag alle de smukke ord. Jeg vil opfordre til, at man i den komité, der skal nedsættes, sørger for, at Danmarks repræsentant, som jeg — undskyldt over for mændene! — håber i første omgang bliver en kvinde, virkelig gør noget for at være med til at ratificere og arbejde for, at nogle af de smukke ord, der står her, bliver til virkelighed.

Jeg vil her lige sige, at på Den internationale parlamentariske Unions møde i Rom i år foreslog den danske delegation, at man skulle tage en opfølgning af kvindekonferencerne på programmet på organisationens møde til næste år, og vi fik støtte fra de nordiske lande. Uden at de indiske kvinder egentlig vidste, hvad det var, vi foreslog, foreslog de nogenlunde det samme. Jeg vil opfordre vore folk i Den internationale parlamentariske Union til at arbejde for, at det punkt kommer på programmet.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi alle vegne, hvor vi kommer i internationale forsamlinger, tager de her ting op, og det er også grunden til, at SF ønsker i løbet af kort tid en forespørgselsdebat om, hvad Danmark egentlig har gjort for at følge anbefalingerne fra kvindekonferencerne op. Hvad har vi gjort her i landet for at være med til at fremme noget af det, som blev anbefalet på de to kvindekonferencer, og som sandsynligvis og forhåbentlig ikke alt sammen skal anbefales igen, fordi noget af det i mellemtiden er virkeliggjort? Det håber jeg i hvert fald.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg forstår nu på hr. Halvgaard, at baggrunden for, at fremskridtspartiet ikke ønsker at støtte dette beslutningsforslag, er en generel modstand imod, at internationale organer øver pression, som det blev sagt.

Jeg skal endnu en gang opfordre fremskridtspartiet til at overveje sin stilling. Jeg er bekendt med, at fremskridtspartiet på andre områder, f.eks. det nært beslægtede menneskerettighedsområde, ikke har noget imod, at internationale organisationer er med til at øve pression over grænserne, så jeg vil bede partiet overveje, om man ikke også på dette punkt finder det rimeligt, at man med hensyn til en emnekreds, der jo har med menneskerettigheder at gøre, er med til at støtte

ratifikationen af denne konvention, så det bliver et enigt folketing, der gør det.

Jeg skal undskyldt over for hr. Steen Folke, at jeg ikke fik nævnt Norge i første omgang. Der blev ganske rigtig spurgt om både Sverige og Norge. Når Norge ikke har taget forbehold over for artikel 7 c), skyldes det, at man i Norge har en generel ligestillingslov. Man kan selvfølgelig stille spørgsmålet, hvorfor Norge og Sverige ikke finder det nødvendigt med forbehold, når man gør det i Danmark. Jeg kan ikke svare på Norges og Sveriges vegne, jeg kan bare sige, at i Danmark lægger vi i hvert fald meget stor vægt på, at der her er en så snæver overensstemmelse som muligt imellem de skrevne ord i lovgivningen og den måde, hvorpå de praktiseres.

Man kunne også rejse spørgsmålet: hvorfor har vi ikke en generel ligestillingslov i Danmark, som man har det i Norge? Dette spørgsmål har været overvejet, men resultatet af overvejelserne blev, at bl.a. ligestillingsrådet ikke ønskede, at vi gennemfører en generel ligestillingslov i Danmark. Hvis vi gjorde det, måtte den nødvendigvis blive kønsneutral. Man vil nemlig gerne f.eks. kunne beskytte kvindeforeninger og kvindehuse imod at skulle åbne dørene for mænd.

I den forbindelse kan jeg sige til fru Ingerlise Koefoed, at den komité, fru Ingerlise Koefoed nævner, er nedsat. Den har fået en svensk diplomat som formand, og han er udpeget i fuld overensstemmelse med de kønsneutrale principper, jeg just har nævnt.

Til slut vil jeg sige til fru Inger Harms, at regeringen naturligvis agter at tage denne konvention højtideligt.

(Kort bemærkning).

Steen Folke (VS):

Jeg vil takke udenrigsministeren for det uddybende svar; han fik nu også Norge med. Jeg synes dog ikke, at svaret blev mere tilfredsstillende. Når Sverige ikke tog forbehold, var det, fordi de havde en artikel indbygget i grundloven. Når Norge ikke tog forbehold, så var det, fordi de havde en generel ligestillingslov. Jeg kan ikke se, at disse forskelle mellem Danmark, Norge og Sverige skulle medføre, at de 3 lande forholder sig forskelligt til det problem, der hedder foreningsfrihed, for det er det, der er grundlaget for det danske forbehold. Det er et spørgs-